

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-6 У. 15522/19
05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Бисерке Савић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судијским помоћником Јеленом Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужбама које су поднели тужиоци А.А. из села ..., ..., Б.Б. из села ..., ..., В.В. из села ..., ..., Г.Г. из села ..., ..., Д.Д. из ..., ..., Ђ.Ђ. из села ..., ..., Е.Е. из села ..., ..., Ж.Ж. из села ..., ..., З.З. из села ..., ..., И.И. из ..., ..., Ј.Ј. из села ..., ..., К.К. из села ..., ..., Л.Л. из села ..., ..., Љ.Љ. из села ..., ..., М.М. Из ..., ..., Н.Н. из села ..., ..., Њ.Њ.из села ..., ..., О.О. из села ..., ..., П.П. из ..., ..., Р.Р. из села ..., ..., С.С. из села ..., ..., Т.Т. из села ..., ..., Ћ.Ћ. из ... улица ... .., У.У. из села ..., ..., Ф.Ф. из села ..., ..., Х.Х. из села ..., ..., Ц.Ц. из села ..., ... и Ч.Ч. из ..., ..., које заступа Василије Арсић, адвокат из Ранилуга бб, ради поништаја решења тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-00101/2019-01 од 16.08.2019. године, у предмету престанка радног односа са правом на пензију, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе тужилаца **СЕ УВАЖАВАЈУ, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-00101/2019-01 од 16.08.2019. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање **У ДЕЛУ** којим су одбијене жалбе тужилаца изјављене против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе и то жалба тужиоца: О.О. на решење 08 број 118-188/19 од 01.03.2019. године, Ј.Ј. на решење 08 број 118-257/19 од 04.03.2019. године, П.П. на решење 08 број 118-329/19 од 07.03.2019. године, И.И. на 08 број 118-136/19 од 01.03.2019. године, У.У. на 08 број 118-289/19 од 11.03.2019. године, З.З. на 08 број 118-134/19 од 01.03.2019. године, Ж.Ж. на решење 08 број 118-287/19 од 11.03.2019. године, Е.Е. на решење 08 број 118-286/19 од 11.03.2019. године, Ђ.Ђ. на решење 08 број 118-193/19 од 01.03.2019. године, Љ.Љ. на решење 08 број 118-239/19 од 07.03.2019. године, Њ.Њ. на решење 08 број 118-183/19 од 01.03.2019. године, Л.Л. на решење 08 број 118-337/19 од 08.03.2019. године, Ћ.Ћ. на решење 08 број 118-148/19 од 01.03.2019. године, Т.Т. на решење 08 број 118-192/19 од 01.03.2019. године, Н.Н. на решење 08 број 118-361/19 од 22.03.2019. године, С.С. на решење 08 број 118-189/19 од 01.03.2019. године, Р.Р. на решење 08 број 118-280/19 од 11.03.2019. године,

М.М. на решење 08 број 118-248/19 од 07.03.2019. године, А.А. на решење 08 број 118-284/19 од 11.03.2019. године, Ч.Ч. на решење 08 број 118-179/19 од 01.03.2019. године, Ц.Ц. на решење 08 број 118-184/19 од 01.03.2019. године, Б.Б. на решење 08 број 118-244/19 од 07.03.2019. године, К.К. на решење 08 број 118-138/19 од 01.03.2019. године, В.В. на решење 08 број 118-275/19 од 11.03.2019. године, Х.Х. на решење 08 број 118-190/19 од 01.03.2019. године, Г.Г. на решење 08 број 118-322/19 од 11.03.2019. године, Ф.Ф. на решење 08 број 118-231/19 од 07.03.2019. године и Д.Д. на решење 08 број 118-276/19 од 11.03.2019. године и предмет, у том делу, **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање по жалбама тужилаца.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцу А.А. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора на име судске таксе за тужбу и на име награде адвокату за састав тужбе, у износу од 16.890,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцима, Б.Б. из села ..., ..., В.В. из села ..., ..., Г.Г. из села ..., ..., Д.Д. из ..., ... , Ђ.Ђ. из села ..., ..., Е.Е. из села ..., ..., Ж.Ж. из села ..., ..., З.З. из села ..., ..., И.И. из ..., ..., Ј.Ј. из села ..., ..., К.К. из села ..., ..., Л.Л. из села ..., ..., Љ.Љ. из села ..., ..., М.М. Из ..., ..., Н.Н. из села ..., ..., Њ.Њ.из села ..., ..., О.О. из села ..., ..., П.П. из ..., ..., Р.Р. из села ..., ..., С.С. из села ..., ..., Т.Т. из села ..., ..., Ћ.Ћ. из ... улица ... .., У.У. из села ..., ..., Ф.Ф. из села ..., ..., Х.Х. из села ..., ..., Ц.Ц. из села ..., ... и Ч.Ч. из ..., ... , надокнади трошкове управног спора на име судских такси за тужбе и на име награда адвокату за састав тужби, у износу од по 8.640,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцима А.А. из села ....., ..., Б.Б. из села ..., ..., В.В. из села ..., ..., Г.Г. из села ..., ..., Д.Д. из ..., ... , Ђ.Ђ. из села ..., ..., Е.Е. из села ..., ..., Ж.Ж. из села ..., ..., З.З. из села ..., ..., И.И. из ..., ..., Ј.Ј. из села ..., ..., К.К. из села ..., ..., Л.Л. из села ..., ..., Љ.Љ. из села ..., ..., М.М. Из ..., ..., Н.Н. из села ..., ..., Њ.Њ.из села ..., ..., О.О. из села ..., ..., П.П. из ..., ..., Р.Р. из села ..., ..., С.С. из села ..., ..., Т.Т. из села ..., ..., Ћ.Ћ. из ... улица ... .., У.У. из села ..., ..., Ф.Ф. из села ..., ..., Х.Х. из села ..., ..., Ц.Ц. из села ..., ... и Ч.Ч. из ..., ... , надокнади трошкове управног спора на име судске таксе за пресуду, у износу од 980,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у спојеном поступку по жалбама полицијских службеника, овде тужилаца и Ц.Ц., одбијене су жалбе изјављене против појединачних решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе и то тужиоца : О.О. на решење 08 број 118-188/19 од 01.03.2019. године, Ј.Ј. на решење 08 број 118-257/19 од 04.03.2019. године, Ц.Ц. на решење 08 број 118-182/19 од 01.03.2019. године, П.П. на решење 08 број 118-329/19 од 07.03.2019. године, И.И. на 08 број 118-136/19 од 01.03.2019. године, У.У. на 08 број 118-289/19 од 11.03.2019. године, З.З. на 08 број 118-134/19 од 01.03.2019. године,

Ж.Ж. на решење 08 број 118-287/19 од 11.03.2019. године, Е.Е. на решење 08 број 118-286/19 од 11.03.2019. године, Ђ.Ђ. на решење 08 број 118-193/19 од 01.03.2019. године, Љ.Љ. на решење 08 број 118-239/19 од 07.03.2019. године, Њ.Њ. на решење 08 број 118-183/19 од 01.03.2019. године, Л.Л. на решење 08 број 118-337/19 од 08.03.2019. године, Ћ.Ћ. на решење 08 број 118-148/19 од 01.03.2019. године, Т.Т. на решење 08 број 118-192/19 од 01.03.2019. године, Н.Н. на решење 08 број 118-361/19 од 22.03.2019. године, С.С. на решење 08 број 118-189/19 од 01.03.2019. године, Р.Р. на решење 08 број 118-280/19 од 11.03.2019. године, М.М. на решење 08 број 118-248/19 од 07.03.2019. године, А.А. на решење 08 број 118-284/19 од 11.03.2019. године, Ч.Ч. на решење 08 број 118-179/19 од 01.03.2019. године, Џ.Џ. на решење 08 број 118-184/19 од 01.03.2019. године, Б.Б. на решење 08 број 118-244/19 од 07.03.2019. године, К.К. на решење 08 број 118-138/19 од 01.03.2019. године, В.В. на решење 08 број 118-275/19 од 11.03.2019. године, Х.Х. на решење 08 број 118-190/19 од 01.03.2019. године, Г.Г. на решење 08 број 118-322/19 од 11.03.2019. године, Ф.Ф. на решење 08 број 118-231/19 од 07.03.2019. године и Д.Д. на решење 08 број 118-276/19 од 11.03.2019. године, одбијене су жалбе тужилаца изјављене против наведених првостепених решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, којим решењима је утврђено да тужиоцима престаје радни однос у Министарству унутрашњих послова, Координационој управи за Косово и Метохију, дана 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију.

Тужбама, поднетим преко пуномоћника дана 27.09.2019. године, тужиоци оспоравају законитост истог решења туженог органа, број 118-00-00101/2019-01 од 16.08.2019. године и то: тужилац А.А., тужбом заведеном под бројем У. 15522/19, тужилац Б.Б., тужбом заведеном под бројем У. 15523/19, тужилац В.В., тужбом заведеном под бројем У. 15524/19, тужилац Г.Г., тужбом заведеном под бројем У. 15525/19, тужилац Д.Д., тужбом заведеном под бројем У. 15526/19, тужилац Ђ.Ђ., тужбом заведеном под бројем У. 15527/19, тужилац Е.Е., тужбом заведеном под бројем У. 15528/19, тужилац Ж.Ж., тужбом заведеном под бројем У. 15529/19, тужилац З.З., тужбом заведеном под бројем У. 15530/19, тужилац И.И., тужбом заведеном под бројем У. 15531/19, тужилац Ј.Ј., тужбом заведеном под бројем У. 15532/19, тужилац К.К., тужбом заведеном под бројем У. 15533/19, тужилац Л.Л., тужбом заведеном под бројем У. 15534/19, тужилац Љ.Љ., тужбом заведеном под бројем У. 15535/19, тужилац М.М., тужбом заведеном под бројем У. 15536/19, тужилац Н.Н., тужбом заведеном под бројем У. 15537/19, тужилац Њ.Њ., тужбом заведеном под бројем У. 15538/19, тужилац О.О., тужбом заведеном под бројем У. 15539/19, тужилац П.П., тужбом заведеном под бројем У. 15540/19, тужилац Р.Р., тужбом заведеном под бројем У. 15541/19, С.С., тужбом заведеном под бројем У. 15542/19, тужилац Т.Т., тужбом заведеном под бројем У. 15543/19, тужилац Ћ.Ћ., тужбом заведеном под бројем У. 15544/19, тужилац У.У., тужбом заведеном под бројем У. 15545/19, тужилац Ф.Ф., тужбом заведеном под бројем У. 15546/19, тужилац Х.Х., тужбом заведеном под бројем У. 15547/19, тужилац Џ.Џ., тужбом заведеном под бројем У. 15548/19 и тужилац Ч.Ч., тужбом заведеном под бројем У. 15548/19.

Како се наведеним тужбама оспорава законитост истог управног акта, Управни суд је, поштујући начело економичности поступка, сходном применом члана 328. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20), на чију примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), спојио поступке по поднетим тужбама, с тим што ће се

предмет водити под бројем II-6 У. 15522/19.

Тужбама, које су истоветне садржине, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, број 118-00-00101/2019-01 од 16.08.2019. године због неправилне примене материјалног права, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешно изведеног закључка у погледу чињеничног стања, наводећи да је решењима првостепеног органа, којима им је престао радни однос, поступљено противно примедбама Управног суда из пресуда II-2 У. 6587/14 од 23.04.2015. године и II-4 У. 12021/15 од 07.12.2017. године, будући да тужени орган у оспореном решењу није навео ниједан правни основ за престанак радног односа тужилаца, прописан Законом о полицији, Законом о државним службеницима, или Законом о раду. Наводе да се тужени орган, као на основ за престанак радног односа тужилаца, поново позива на закључак Владе Републике Србије и на Уредбу Владе Републике Србије 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013. године, а не на Закон о полицији и Закон о државним службеницима, иако је управо из тог разлога Управни суд поништио раније решење туженог органа, којим су одбијене жалбе тужиоца изјављене против првостепених решења, којима им је престао радни однос са 31. децембром 2013. године, са правом на посебну пензију у Министарству унутрашњих послова, Координационој Управи за Косово и Метохију. Такође, наводе да се тужени орган поново није упуштао у суштину ствари и да је оспорено решење донео без потпуне и правилне оцене кључних разлога наведених у жалби. Сматрају да је тужени орган, у контексту поднете жалбе, био дужан да на основу одредбе члана 171. став 2. Закона о општем управном поступку, оцени наводе жалбе, допуни поступак и утврди да ли је применом материјалног правних прописа на чињенично стање требало донети другачије одлуке, односно да усвоји жалбе и поништи ожалбена решења, а што се посебно односи на основ и случај престанка радног односа државних службеника, који су утврђени по принципу *numerus clauses* члановима 126. до 131. Закона о државним службеницима и чланом 172. Закона о полицији. Са ових и осталих разлога наведених у тужбама, предлажу да Суд у спору пуне јурисдикције уважи тужбе, поништи оспорено решење и донесе пресуду којом ће тужиоцима бити успостављен радни однос који су имали у МУП-у до 31.12.2013. године, или да уважи тужбе, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да им надокани трошкове у износу који Суд одреди, с тим што за састав тужби потражују износе од по 16.500,00 динара, као и трошкове за судске таксе за тужбе и пресуду.

У одговорима на тужбе, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и наводи да с обзиром да тужиоци нису навели нове чињенице и доказе, односно разлоге који битно мењају стање ове управне ствари, предложио је да Суд одбије тужбе.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценом навода тужби, одговора на тужбе и списа предмета ове управне ствари, нашао да су тужбе основане.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је да је овде тужиоцима, као запосленима у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, престао радни однос са 31. децембром 2013. године, са правом на посебну пензију, јер је закључком Владе Републике Србије, 05 број 11-10643/2013 од 9. децембра 2013.

године, наложено Министарству унутрашњих послова, да у циљу имплементације закључка Владе, 05 број 02-3570/2013 од 22. априла 2013. године, којим је прихваћен Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа, спроведе организационе промене у циљу регулисања статуса запослених у Министарству унутрашњих послова који живе на територији АП Косово и Метохија, односно који на дан доношења закључка имају боравиште на територији АП Косово и Метохија. Даље, произлази да је наведено реализовано Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова, стр. пов. 01 број 12319/13-5 од 20. децембра 2013. године, којим је извршено укидање и престанак рада унутрашњих организационих јединица које су послове из утврђеног делокруга обављале на територији Косова и Метохије, односно укидање радних места и смањење броја извршилаца који су обављали одређене послове, те да је, услед наведених организационих промена престала и потреба за радом запослених који су обављали послове на територији на којој су извршене промене у уређењу органа државне управе. Имајући у виду да је Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ, 05 број 110-11250/13 од 25. децембра 2013. године („Службени гласник РС“ број 115/2013), прописано да ће се запосленима у Министарству унутрашњих послова, чије је место рада на АП Косово и Метохија, којима услед организационих промена престане радни однос у Министарству унутрашњих послова, обезбедити право на посебну пензију и право на обавезно здравствено осигурање, као и чињеницу да су овде тужиоци у време доношења наведених прописа живели, односно имали боравиште на територији АП Косово и Метохија, као и да није постојала могућност за њихов премештај у организациону јединицу Министарства чије је седиште на другој територији у односу на територију на којој су обављали послове, а за чијим радом је престала потреба, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву ожалбених решења.

Тужени орган је, оспореним решењем, одбио жалбе тужилаца изјављене против појединачних решења првостепеног органа означених у диспозитиву оспореног решења, налазећи да је Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ, донео надлежни орган тј. Влада, као и да за тај пропис други надлежни орган - Уставни суд, није донео одлуку којом је утврдио њену неуставност и незаконитост. Тужени орган је закључио да је наведена Уредба пропис који је део правног поретка, па је оценио да се првостепено решење морало заснивати на чињеницама које се везују за радноправни положај лица која су обављала послове у организационим јединицама и радним местима која су покривала одређену месну надлежност, а која су укинута, као и на чињеницама о испуњености услова за остваривање посебних права лица која су била распоређена у тим организационим јединицама.

Одредбом члана 167. тачка 1. до 4. Закона о полицији („Сл. гласни РС“, бр 101/2005,... и 92/2011) прописано је да поред случајева престанка радног односа по сили закона утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за пријем у радни однос из члана 110. став 1. тач. 1) - 4) лажни или када престане да испуњава те услове, а не може бити премештен на друго радно место - даном утврђења; 2) када се утврди да је поступио супротно одредби члана 133. овог закона - даном коначности одлуке; 3) када му надлежни орган утврди право на пензију у складу са законом – даном правноснажности решења; 4) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од шест

месеци - даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Према одредби члана 139. истог закона, полицијском службенику може престати радни однос са правом на старосну пензију и пре испуњење општих услова за стицање старосне пензије, а у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању, а одредбом члана 140. истог закона, прописан је престанак радног односа са правом на инвалидску пензију под условима одређеним тим чланом закона.

Одредбом члана 169. Закона о полицији, прописано је да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примењују прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Законом о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09), у Глави једанаестој - Права државних службеника при промени уређења државних органа, одредбом члана 133. прописано је да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године. Уколико одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји постаје нераспоређен. О нераспоређености државног службеника руководица државног органа обавезно доноси посебно решење о нераспоређености, а тек након протекла рока од два месеца од дана нераспоређености, радни однос престаје по сили закона и надлежни орган може донети решење о престанку радног односа, које решење је декларативног карактера. Одредбом члана 138. став 1. до 3. истог закона, прописано је да док је нераспоређен, државни службеник има право на накнаду плате, према закону којим се уређују плате у државним органима, док сва права из радног односа државни службеник оставарује у државном органу чији је руководица донео решење да је државни службеник нераспоређен, а нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца не буде премештен у други државни орган.

Управни суд констатује да је цитираном законском одредбом члана 169. Закона о полицији, уређен режим примене прописа на основу којих се одлучује о радноправном статусу полицијског службеника, тако што је предвиђена примена Закона о полицији, као матичног закона којим се то питање уређује, као и прописа који су на основу тог закона донети, те потом примена прописа о радним односима у државним органима, ако Законом о полицији и прописима који су на основу њега донети није друкчије одређено. У конкретном случају, оспорено и ожалбена решења првостепеног органа заснована су на закључцима Владе Републике Србије, као и на Уредби о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, из чијег увода не произлази да је донета на основу Закона о полицији, те се као таква не може применити на одлучивање у предметној управној ствари у смислу цитиране одредбе члана 169. Закона о полицији. Из наведеног следи да целокупни наводи из образложења оспореног решења који се односе на примену подзаконског акта - Уредбе о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, приликом одлучивања о радноправном положају полицијских службеника, нису правилни и на закону засновани, будући да се не ради о акту који је

донет на основу Закона о полицији, при чему ни првостепени орган није своје одлучивање засновао на одредбама Закона о државним службеницима, којима се уређују права државног службеника услед промене уређења државног органа, а које би се могле применити под условом прописаним цитираном одредбом члана 169. Закона о полицији.

Такође, Управни суд налази да тужиоци основано тужбама указују да је оспорено решење донето супротно схватању изнетом у пресудама, II-2 У. 6587/14 од 23.04.2015. године и II-4 У. 12021/15 од 07.12.2017. године, којима је, између осталог, указано да првостепени, а ни тужени орган, не наводе ниједан правни основ престанка радног односа тужилаца који прописују важећи Закони који регулишу област радних односа. Због наведеног, Суд налази да је оспорено решење донето повредом одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима, чиме је тужени орган повредио закон на штету тужилаца.

Управни суд је, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решавао без одржавања усмене расправе јер предмет спора очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, већ је одлука суда заснована на утврђеној повреди правила поступка која ће бити отклоњена у поступку поновног решавања туженог органа.

Разматрајући предлог тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, Суд налази да природа ове управне ствари то не дозвољава и да је економичније и целисходније да учињене повреде надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима на име судских такси за тужбе и на име награде адвокату за састав тужби, донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150, члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев тужиоца Срећка Андријевића основан, с обзиром да је у вези са покретањем управног спора, према тарифном броју 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...95/18), имао трошкове на име судске таксе за тужбе у износу од 390,00 динара, као и за награду адвокату за састав тужбе, коју је Суд на основу тарифног броја 43. у вези са чланом 17. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12... 37/21), одредио у износу од 16.500,00 динара, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде тужиоцу А.А. досудио укупан износ од 16.890,00 динара.

Управни суд је нашао да су захтеви осталих тужилаца основани, с обзиром да су у вези са покретањем управног спора, према тарифном броју 28. Закона

о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...95/18), имали трошкове на име судских такси за тужбе у износима од по 390,00 динара, као и за награду адвокату за састав тужби, које је Суд на основу тарифног броја 43. у вези са чланом 17. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12... 37/21), одредио у износима од по 8.250,00 динара, односно са увећањем од 50% за сваког наредног тужиоца, те је одлучујући као у ставу III диспозитива ове пресуде, тужиоцима досудио трошкове управног спора у износима од по 8.640,00 динара, док је захтев тужилаца за накнаду трошкова за састав тужбе од стране адвоката до износа од 16.000,00 динара прекомеран.

Одлучујући о захтевима тужилаца за накнаду трошкова на име судске таксе за пресуду, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150, члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку, који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су захтеви основани, па им је, одлучујући као у ставу IV диспозитива ове пресуде, досудио трошкове за судску таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, према тарифном броју 29. Закона о судским таксама, коју су дужни да плате солидарно, у смислу одредбе члана 2. став 5. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.05.2022. године, II-6 У.15522/19

Записничар
Јелена Стојановић, с.р.

Председник већа-судија
Ненад Стојановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН